

πού νά μην είν' ἐπί τῆς γῆς
ἐάν τὴν δική μας ἀλλῆλ.

- Φ.— Ἐγὼ γυρεύω ζωντανούς
Βουλῶν Πτωχοπροδρόμους...
Η.— Ἐγὼ ποῦθ τοὺς οὐρανοῦς.
Φ.— Κι ἐγὼ τὰς ὑπονόμους.

Η.— Μὰ θέλω πάντα νά κτυπῶ καὶ τὴν δική σου ράχη
καὶ σὺ νά τρῶς, βρε Φασουλῆ, τὸ τακτικὸ μεπερτάχι.

**Ἡατινάδα τῶν Ξυλίνων
'στὴν Κορῶνα τῶν Ἑλλήνων.**

Ἐστ' Ἀνάτορα κутτῶζομε
μὲ κίνησι μεγάλην.
τοῦ Βασιλεῖ γιορτάζομε
γενέθλια καὶ πάλι.

Ἐξήντα χρόνους ἔκλεισε γερούς καὶ κοτασάτους
καὶ τὴν Κορῶνα τὴν μικρὴ τραναίς τὴν μακαρίζουν...
φεύγουν οἱ χρόνοι καὶ γὰρ μᾶς καὶ γὰρ τοὺς Κορωνάτους,
ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ποῦ δὲν ἔναγκαρίζουν.

Θεράποντές σου ταπεινοὶ
'στὴν φτωχική μας τὴν φολιά
φονάζομε μὲ μὴ φωτι...
νὰ τὰ χιλιάδες, Βασιλεῖ.

Γιὰ μεγαλεῖα χάνομαι, γιὰ Στέμματα πεθαίνω,
γιὰ τὴν Κορῶνα τὸν Ρωμῶν σιζῶ τὴν γῆ καὶ μαθαίνω,
καὶ τοῦμαις πέρομο γι' αὐτὴν καὶ πέρομο μ'προστά τις
κι ἀναγνωρίζομε κι' οἱ θεοὶ τὰ κατορθώματά της.

Κι' ἐκείνους, ποῦ τῆς κάνουνε καμμιὰ φορὰ γεινάτζα
κι' ἐμπρός της ἐρυθρόσκουφοὶ πηθοῦν ἀκνιδόφοροι,
τοῦς βλέπομε νὰ γίνωται τοῦ Θρόνου σκαλοπάτζια
καὶ δίπλα της νὰ στέκωνται πιστοὶ τῆς βασιμιάτοροι.

Σὲν μεθυσμένος Ραμπάγκης μ'ἀράσει νὰ τρικλιζῶ,
μὰ καὶ στεμμάτων κόκαλα νὰ ξεροκοκκλιζῶ,
κι' ὅταν λαοὺς καὶ στέμματα συγχίρησι μὲ τὰ μάτζα
εὐρίσκεις πῶς καλλίτερα σ'ἀράσουν τὰ Παλάτζια.

Εὐτυχισμένος Βασιλεῖς σὲ δυστυχία χρόνα
βλέπεις νὰ πέρομο θρόμματα σαιδιά καὶ καθρόνα,
κι' ἄν θέλης σ'τὸ Ρωμαῖκο καλὰ νὰ τὰ περῶς
νὰ βασιλεύς πάντοτε χωρὶς νὰ κνερῶς.
Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ σ'ὸ ποῦν τὸ κνερὴν χρόνα τόσα
γιατ' εἶσαι Βασιλεῖς μὲ τοῦ καὶ τάχεις τετρακόσια.

Μὲς σ'ὸν χειμῶνα τὸν βαρὺ
ν' ἀνθίξῃ τριανταφυλλά,
κι' ἔμετες νὰ λέμε λιγροί:
νὰ τὰ χιλιάδες, Βασιλεῖ.

Ποῖος Βασιλεῖς γενέθλια γιορτάζει σὲν καὶ τοῦτα;...
βαρεῖτε φυσκαρμένικαις, βαρεῖτε καὶ λαγοῦτα,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τῆς ἐπίτημο χώρας
εἴπες τὸν Μεγαλόσταυρο σὲ κόκκινο κουτί,
κι' εἶπε νὰ γίνῃ γιορτῶρα καθὼς τὸ τῆς Πικνιδάρας
καὶ νάβγουνε μὲ τὸν σταυρὸ καὶ Στῆλοι καὶ Στρατοί.

Ἴδου μεγάλη ζωγραφὰ γιὰ τὸν Μποκατσιάμπη,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀκτινοβόλος λάμπει,
καὶ τὸς ἠλλάξαν κουτοὶ
γι' αὐτὸ τὸ κόκκινο κουτί,
κι' αὐτοὶ ὁ Μεγαλόσταυρος εἶπε νὰ τὸν φοιάξῃ
καὶ μὴ ἔχθρος καὶ φίλος του νὰ μὴ τὸν ἀλλάξῃ.

Γιὰ σὲνα τρέχουν, Βασιλεῖ, τῆς ῥίμας μας οἱ σίτχοι,
κι' ἐφέτος κάποιος ἔλλαξε καὶ τὸν Ρωμῶν τὴν τύχη,
κι' ἐδέχθη τόσους πρόσωπους ἠπάγκαλους πρωτεύουσα
καὶ πλάσι μὲς σ'τοὺς δρόμους τῆς πλανῆταις γυμνιτεύουσα.

Κι' ἄν, ὅπως λέγουν σήμερα πολλοὶ τὸν κεχνηαῖον,
ἐνοημικὴ κατάντησε φτωχία καὶ τὸν γονέον,
ἔμετε, Κορῶνα σεβαστῆ,
'στοῦ Παλατζοῦ σου τὰ σκαλιὰ
λέμε κι' οἱ θεοὶ μας γαλαστοί:
νὰ τὰ χιλιάδες, Βασιλεῖ.

Μακαρί κι' ἡ σημερινὴ νὰ λείψῃ καταφρόνια,
νὰ ἔῃς μὲ γάμου στέφανο καὶ δῶ φοραῖς ἐγγόνια,
πάντα σὲ πρόσφυγας καὶ μὴ παρηγοραῖς νὰ σπέρνῃς,
κι' ἄπ' ὅλα τὰ ταξείδια σου συμπάθειαις νὰ φέρῃς,
κι' ἔμετε μὲ τῆς συμπάθειαις περῶντας τὸν καιρὸ μας
νὰ δένωμε σ'ὸν καφρονὲ καλὰ τὸν γαϊδαρὸ μας.

Ἐβγαλ' ἀγάκι νὰ μᾶς ἔῃς, νὰ πάρης τὸν ἀέρα σου...
εἶοι, Μεγαλειότατε... γιὰ τίποτα μὴ σάκνῃς,
καὶ σὲν τὸν Χάρλετ νὰ κутτῆς τὸν ἴσχο τοῦ πατέρα σου,
καὶ τοῦτον νάχηρ συμβουλοῦν εἰς ὃ, τι λὲς καὶ κάνεις.

Πάντα καλὰ, πάντα χαρεῖται,
κι' ἔμετε, τῆς ῥίμας τὰ πωλιὰ,
χιλίας φονάζομε φοραῖς:
νὰ τὰ χιλιάδες, Βασιλεῖ.

**Ἐνα δάκου μας ραίνει
τὴν Σκουζὴ τὴν Ἑλένη.**

Μονάχα λίγους διαλεκτοὺς τοὺς ὄρισκουν τὰ γερμάματα
μὲ τόσας ζηλευτῆς τιμῆς κι' ἀγάπης θυμιάματα.
Δέσποινε πολυσέβαστη καὶ γόνου τοῦ Καφάλη
τόσα παιδιὰ της εὐλογεῖ καὶ γέρνει τὸ κεφάλι,
κι' ἐγγόνια καὶ διεγγόνια μ'προστά της γονατίζουν
καὶ τῆς γιὰ γιὰς τὸ λείψω μὲ κλάμμα τὸ ραντίζουν.

Χαρὰ σ'τὴν, ποῦ μακροχρόνη καὶ πολυτιμημένη
'στὸν τιμημένω της παιδιῶν τὴν ἀγκαλιὰ πεθαίνει,
καὶ τὸν λευκὸν της τὸν μαλλιών καταφλοῦν τὰ σῆμι...
τέτοιας μητέρας καὶ γιὰ γιὰς εὐτυχισμένῃ μνήμη.

Καὶ μαρτυρεῖται ποικιλίας,
μ' ἑλλους λόγους ἀγγελαίας.

Ὁ νέος ἀνθυπάρχος, ὁ Λεωνίδας Τρῆφος,
κομφότατος κι' ἀρότατος μὲ τὸ μακρὸ τοῦ ζίφου,
ἐτέλεισε τοὺς γάμους του μὲ ζηλευτὴ κοπέλα,
μὲ τὴν Ἑλένα Γένιρην, ποῖναι μὲ τζόγια τρέλλα.
Παρέστη δὲ παρόνομος ἐν μέσῳ τῆς παρέας,
ὁ πράγματις Ἐπιφάτοτος, ὁ Πρίγκηψ μας Ἀνδρέας.

Τοῦ Ρωμῶν μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰ μῆστον φῶδν
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κῆται τῶρα τὴν ὁδόν,
ποῖναι ὄρασεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμοῦ,
'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσερ' ἀριθμοῦ.